

Hva vil det si å vokse?

Når de troende tenker på vekst, tenker de vanligvis på å bli dyktigere og dyktigere til å tale, til å organisere, til å samle mennesker, til å samle penger osv. Men dette er menneskelig vekst, som ikke fører til samfunn, men derimot til splittelse. En gammel, bevandret predikant kan f. eks. reise rundt sammen med en ung predikant, og disse to har tilsynelatende et herlig samfunn. Så en dag reiser de ikke mer sammen. Hva har skjedd? Den yngste er også blitt stor, og som et ordspråk sier: «To store går ikke i en sekk.»

Men skriften taler om en guddommelig vekst, om en vekst til hele guddommens fylde. Kol. 2, 9. Denne vekst fører til samfunn. Det er et bedrag å tro at man kan vokse uten å få samfunn. Guddommelig vekst vil si å tilta i Kristi dyder og få del i guddommelig natur. Og jo mer man vokser på denne måte, desto herligere blir samfunnet. Da blir livet herlig. Det betyr ikke at man ikke mer møter vanskeligheter. Men er vi gudfryktige, går vi rensset ut av disse vanskeligheter og med et enda herligere samfunn enn før. Alle ting tjener oss til gode. I alle vanskeligheter oppdager vi mer og mer av vår egen natur. Slik blir det stadig herligere — og det på alle områder i vårt daglige liv — på arbeidsplassen blant kollegaene og arbeidskamera tene, i menigheten blant vennene, og ikke minst i ekteskapet mellom ektefellene og mellom barna og foreldrene.

«Men ett er nødvendig,» sier Jesus til Marta, Luk. 10, 38—42.

Og dette ene er samfunn. Hva søkte Maria? — Samfunn!

Marta hadde ikke tid til samfunn. Slik er det også med

menneskene i dag. De er så opptatt med å tjene Gud at de

mister samfunnet. Marta hadde så meget å gjøre for å tjene Jesus at hun mistet samfunnet. Dette er

feilen nesten overalt, særlig i familiene. Der er det mye å gjøre. Alt skal være i orden og pent. For en

husmor dreier det seg som regel om mat og klær. Barna skal ha pent tøy, fordi de går på skolen osv.

Hvor meget gjør man ikke for sin æres skyld? Det er unødvendig å være så veldig opptatt av alt det

jordiske. Hovedsaken er samfunn. All denne møye går også utover nervene, og det blir mye uro. I

denne uro kan ikke vårt indre menneske bli oppbygget, og derved blir alt vanskelig. «Søk først Guds

rike», det betyr i denne forbindelse å søke samfunn. Da må man la mange av de jordiske ting ligge.

Man synes at både det ene og det andre skulle gjøres. Ja vel, hvis det blir tid til det. Først Guds rike!

Når det i hjemmet oppstår vanskeligheter blant barna, og mellom barna og foreldrene, eller mellom

ektefellene, så ligger årsaken i mangel på samfunn. Har vi f.eks. samfunn med våre barn, så er det

ikke vanskelig å få dem til å være lydige. Men det vanskelige er å bygge samfunn. Når barna vokser til

og begynner å bli ulydige, så tenker foreldrene av og til at de skulle ha tuktet og straffet dem enda

hardere. Men de er nok blitt for store, så egentlig er det blitt for sent. Det går slett ikke på denne

måte. Man må finne ut på hvilken måte man må gå frem. Kanskje må man ydmyke seg. Det skriver

Paulus til korinterne: «at når jeg kommer, skal min Gud atter ydmyke meg hos eder». Dette må

foreldrene også gjøre for å få samfunn.

Skriften taler om en guddommelig vekst, om en vekst til hele guddommens fylde. Denne vekst fører til samfunn.

Å så i fred

Jak. 3, 18. Det nytter ikke å tale til sin hustru når hun er opphisset. I gamle dager, da bonden strødde såkornet ut med hånden, måtte han vente til det ble vindstille, for ellers blåste vinden såkornet bort. Slik også her. Det nytter slett ikke å si noe hvis folk er opphisset. Det må man vente med til det blir ro. Ellers oppstår det bare strid. Mannen synes: «Det burde hun forstå.» Men hustruen synes også at mannen burde forstå dette og hint. På denne måte tar det ene ordet det andre. På samme måte er det når barna er hissige. Da kan man heller ikke så. Små barn må først tuktes så de kan komme til ro. Når det da er blitt ro, kan man ta Guds ord som et utgangspunkt for det man vil si. Man kan samtale om det og stille spørsmål: «Hva betyr dette?» Barna kan da besvare spørsmålene. Nå sitter man i fred og ro, spiser og drikker noe, og man har samfunn. Slik kommer man i samtalens løp til det som man egentlig ville ha sagt, og idet man i fellesskap taler om tingene, blir det ordnet som skal ordnes, så det kan bli en forandring. Det må såes i fred.

Forstår vi ikke denne hovedsak, nemlig overalt å pleie samfunnet, blir vi fattige. Ordet er sæden. Så lenge barna er helt små og ikke kan lese, kan man ta Bibelen og vise dem den og lese for dem: «Her står det skrevet så og så. Og dette skal jeg gjøre. Du er nødt til å bli tuktet. Her er det skrevet at løgnere har djevelen til far, og jeg ønsker da ikke at du skal bli et djevelens barn.» Når man taler slik, oppbygger man.

Visdommen ligger i først å søke Guds rike

Guds rike først. Hvor meget man enn kan ha å gjøre, må man la det ligge, for først og fremst å kunne bygge samfunnet. Gjør man ikke det, blir man fattig. Dette lærer vi av Maria. Først å søke Guds rike. Først søke samfunn. Marta var ikke i hvile etter å ha betjent Jesus. Slik er det med mange mennesker. De vil arbeide og tjene Gud, men de er slett ikke i hvilen hvis de ser at andre ikke gjør det. Når de krever det samme av andre, viser det at de ikke lever for Gud. Marta tjente Jesus etter sin menneskelige forståelse. Med Maria var det helt annerledes. Hun hadde behov for dette samfunn, det var det største for henne, og derved er hun blitt et forbilde for alle slekter.

La oss tro på Jesus! Hvem tror på ham? Alle som først og fremst bygger samfunn, ikke de andre. «Marta, Marta, du gjør deg strev og uro med mange ting, men ett er nødvendig.» Altså ett, ett. La oss tro det! Å ha visdom er det samme som å kunne innrette seg slik at hvilen tar hjemmet i besittelse. I hvilke forhold vi enn står, gjelder det først og fremst at denne hvile fyller våre omgivelser. «Dette er umulig», sier du, «det er både slik og slik». Ja, slik kan det se ut, men visdommen bringer det alt sammen til hvile. Visdommen bevirker at man kan utelukke mange ting, så man kommer til hvile. Søk denne visdom! Ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del. Det er samfunn.

I 1. Tim 6, 6—8 leser vi om denne hvile. Hvilken veldig hvile i v. 8! Men det ville da være godt også å ha en bil, sommerhus på landet og ved stranden og en båt, ikke sant? Ville det ikke være herlig. Men spørsmålet er, hvor mye uro dette bringer. Man skal jo arbeide med det hele, og jo mer man har, dess mer arbeid. Visdommen ligger i: først å søke Guds rike. Det andre som forstyrrer Guds rike, må utelukkes. Du vil kanskje innvende at man må jo ha lov til å gjøre dette og hint, men Jesus sier: «Ett er nødvendig». Og Jesus sier enda mer. Han sier: «Den som følger etter meg, skal ikke vandre i mørket». Den som altså bruker «Ett er nødvendig» som rettesnor, skal aldri vandre i mørket, for han har *livsens lys*. Joh. 8, 12.

Ha derfor omsorg for at du har ro i din familie, at du ved Guds ord, samfunnet og bønner virkelig blir oppbygget i ditt innvortes menneske. På denne måte blir du veldig rik, og Gud gir deg i overflod, ja, alt du har bruk for i denne verden. Å tro Guds ord er herlig.

Å bli tappet om (Jer. 48, 11)

Vi har et ytre liv, som alle kan se. Kjødets gjerninger er åpenbare. Også de uomvendte kan se når man gjør bevisst synd, men når vi opphører med dette og får et godt ytre liv og godt vitnesbyrd av alle mennesker, da ligger det så nær å være tilfreds med det. Men da slutter vi å vokse. Vi vandrer for menneskers åsyn, og alt går kun ut på å få et godt vitnesbyrd av mennesker. Men i stedet for dette skulle vi nå begynne å vokse. Men de fleste har ikke sans for det og har ingen interesse av samfunn. Både i ekteskapet mellom ektefellene og i menigheten blant vennene byr det seg rike muligheter, hvis vi har denne vekst for øye og i våre tanker.

Job. 1, 8—11. Gud kjente Job, Satan kjente ham ikke. De tre venner kjente ham heller ikke. Satan trodde ikke at det fantes en som elsket Gud. Han mente de bare elsket Gud fordi han hadde velsignet alt det de hadde! Job var jo en rikt velsignet mann. Satan påsto at Job elsket Gud kun av den grunn. Vanligvis er det jo slik med oss mennesker at når Gud velsigner oss og gir oss alt mulig, da elsker vi ham. Men å elske Gud betyr å ville ha hans natur, hans liv — koste hva det koste vil.

Herren tillot Satan å ta alt fra Job. Nå skulle Job «tappes om». Det var en veldig forandring av hans stilling. Men dermed var djevelen ennå ikke tilfreds. Nå ble det også tillatt ham å røre ved Jobs legeme, og dermed kom Job igjen i andre forhold. Han ble igjen «tappet om». Job forsto slett ikke hva alt dette skulle bety, men han forble i kjærlighet til Gud; han sa ikke Gud farvel. Det hadde Satan ventet. Jobs hustru hadde sviktet og talt til sin mann likesom Satan. Men Job forble i kjærlighet til Gud.

Jo mer det dufter av
Kristi dyder, desto
større er samfunnet

Hvilken forandring denne behandling brakte Job! Det skjedde altså noe i hans indre. Han fikk en annen og herligere «duft» enn han hadde før. En slik utvikling fatter vi kun sammen med alle de hellige. Ef. 3, 18. Man tror man kan fatte det alene. Man kan omgås med Guds ord i sine egne tanker og tro at man forstår det riktig. På denne måte kan man bygge opp en læresetning. En dag møter man en annen og vil fremføre sin lære for ham. Så blir man motsagt, og derved blir man utålmodig. Hva har man da forstått??? Man har ikke forstått noen ting, tross sin læresetning. Man har ikke forstått å bli rotfestet og grunnfestet i kjærligheten, vers 17. Hva dufter det når man blir motsagt? Av selvbevissthet, av ens eget jeg.

Derfor hører vekst og samfunn sammen. Jo mer det dufter av Kristi dyder, desto større er samfunnet. Det har intet med det ytre å gjøre, men med det indre. Mange kan si at de er helt enige med oss i læren, men når de ikke forstår å fornekte seg selv, så hører de slett ikke med til Kristi legeme. Dersom vi ved hjelp av vennene i menigheten eller ved andre blir «tappet om» og da ikke har noen forståelse av å bli rotfestet og grunnfestet i kjærligheten, da forstår vi intet. Dette har med det

innvortes menneske å gjøre, hvorledes man tenker i sitt hjerte, Fil. 4, 8. Hva bevirker det i våre hjerter når vi tenker over slike ting? En god duft. Det bevirker en forandring av vårt indre vesen, som igjen gir seg til kjenne som en forandret «duft». De som ikke er grunnfestet i kjærligheten, ser mangt og meget hos vennene som etter deres mening skulle være annerledes. I stedet for å tenke på det gode, tenker de på det onde, og dette arbeider så i dem. Tror du at de får en god «duft»? Det man beskjefstiger seg med i sitt indre, kommer frem som «duft», enten god eller dårlig. Her kan man ikke bedra noen. Ved sine talegaver og nådegaver kan man bedra menneskene, men ikke ved sin «duft» i vanskelighetene, 2. Kor. 6, 4. Tror du at du i trengslene kan «dufte» slik av tålmodighet som Paulus? Det går ikke hvis du ikke på forhånd er grepet. I sine store trengsler viste Paulus seg som en Guds tjener ved stort tålmod. Det var et bevis for at han i hjertets innerste var grepet av det, og derfor var det slik i trengslene, «i godt og ondt rykte, i ære og vanære».

Å være åpenbar for Gud vil si å tenke og leve slik at man aller helst ville at alle skulle vite det

Får menneskene ære, da opphøyer de seg, møter de vanære, blir de nedslått. Det dufter av trengsler i vanskelighetene.

Det dufter av at de er fornærmet, fordi de ikke på forhånd i sine hjerter hadde vært opptatt med det å elske dydene. Det finnes slike venner iblant oss som forstår læren, og som kan tale godt,

men som likevel aldri kommer til samfunn. Det ligger i det skjulte. De er ikke tro mot Gud i sine tanker, 2. Kor. 5, 11. Å være åpenbar for Gud vil si å tenke og leve slik at man aller helst ville at alle skulle vite det. Hvor det er noe dårlig å se, lar dette seg ikke bortforklare. Tenker man på det dårlige hos vedkommende for å hjelpe ham, da er man jo i kjærligheten og tenker godt. Og fordi man tenker godt, virker dette en god «duft» i en. Men hvis man tenker på det dårlige og ergrer seg over det, blir også «duften» en annen.

Hvor det ikke finnes noe samfunn, der har djevelen makt. For Gud er vi alle åpenbare. Gud ville også åpenbare Job for de andre. Og han har gjort det slik at vi ennå i dag taler om ham. David gikk ute hos fårene og var tro og tjente Gud. Gud ville åpenbare hans skjulte liv. Da Goliat kom, ble det åpenbart at de an dre ikke hadde omsorg for Guds ære og var ikke gått i kamp. Men David hadde omsorg for Guds ære: Goliat skulle slås i hjel. Det var Gud som ville åpenbare David, fordi hans skjulte liv for Gud var godt. Med tiden vil Gud sørge for at også våre liv åpenbares, enten som syndige eller gudfryktige liv.

Å få oppøvde sanser

«Hvis vi vandrer i lyset, så har vi samfunn...» 1. Joh. 1, 7. Streber man etter samfunn, så mangler det vandring i lyset. Da kan det heller ikke være tale om renselse, for kun når vi vandrer i lyset, renses Jesu, hans Sønns blod oss fra all synd. Å vokse vil si å bli renses vedvarende, mer og mer.

Hebr. 5, 14. Hele hebreerbrevet er fullt av alvorlige, ja, man kunne si truende formaninger. Det manglet vekst. Hebreerne var fortsatt små barn. Slik var det også med korinterne. Vi skal bli voksne, dvs. vokse frem til å bli slike som har sanser, som er oppøvd i å skille mellom godt og ondt. I det naturlige er det jo slik at et ganske lite barn slett intet forstår, skjønt det har sine fem sanser. Til å

begynne med kan det ikke feste sine øyne på noe. Litt etter litt kan barnets foreldre glede seg over at barnet vokser og tilter i forstand. Uteblir veksten, blir foreldrene bedrøvet. Da er det noe hos barnet som ikke er i orden.

Barn i åndelig betydning — og det er stort sett de fleste troende — kan slett ikke bedømme om f. eks. en taler er åndelig eller kjødelig. Vi har gjentatte ganger opplevd at slike troende har hatt samfunn med store predikanter som er våre motstandere, ja, som av og til endog er kommet i avisen som åpenbare syndere. — Uten oppøvde sanser blir man bedratt. Ef. 4, 11—14.

Nå kan man si: «Jeg har kjærlighet, jeg er tålmodig, jeg er barmhjertig, jeg er gavmild». Hva betyr det å vokse, når man lever i dydene? Det betyr å få oppøvde sanser til å forstå, hva kjærlighet egentlig er, hva barmhjertighet egentlig er osv. Man vet ikke hva det er, derfor er man menneskelig i sin kjærlighet. Man utviser barmhjertighet der hvor man ikke skulle gjøre det, f. eks, når det dreier seg om tuktt. Hebr. 12, 6. Hvem kan forstå denne kjærlighet? Det er guddommelig kjærlighet. Det ser ikke ut som om det kunne føre til glede. Men når vi har fått oppøvde sanser, så er vi glade for tukten, fordi vi vet at den vil gi oss rettferdighets salige frukt. Denne erfaring kommer oss da også til gode ved oppdragelsen av våre barn «i Herrens tuktt og formaning», Ef. 6, 4.

Hvem kan forstå
denne kjærlighet?

Peter hadde menneskelig kjærlighet da han ville råde Jesus til å spare seg.

Men Jesus sa til ham: «Vik bak meg Satan, for du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til». Å vokse vil altså si å lære å forstå hva som hører Gud til.

Det kan i menigheten oppstå tilfeller, hvor man må etterkomme det ord: «Støt da den onde ut fra eder!», 1. Kor. 5,13. Vedkommende som da er ond, og som ikke tar imot noen formaning, er jo egentlig allerede utenfor. Men han er bedratt og vet det ikke. Da kan han ikke vise ham større kjærlighet enn å vise ham ut slik at hans øyne kanskje kan bli åpnet. Nå ser han at han er utenfor, og nå kan han komme i nød og omvende seg, bekjenne og atter komme innenfor. Men hvilken kjærlighet har alle de hatt som har tatt anstøt, fordi behandlingen synes dem for hard? De mente det godt, men ville ha hindret vedkommende i å se sin sanne tilstand. Men de forstod det ikke bedre. Korinterne mente seg jo også å være åndelige da de stred om Paulus, Apollos og Kefas. Men Paulus sa til dem at de var kjødelige og vandret på menneskelig vis.

Det skjulte liv med Kristus i Gud

1. Tim. 4, 15—16. Dette var en personlig formaning til Timoteus, som Paulus andre steder i sine brev likestiller med seg selv. Hvorledes kunne det hos denne Guds mann som jo ikke lå under for noen åpenbar synd, bli åpenbart at han vokste i alt? Når en nyomvendt slutter med å røyke og drikke, ikke lyver mer, ikke mer bli fornærmet og vred, men i stedet glad begynner å be høyt på møtene og avlegge vitnesbyrd, da kan vi alle se at det går fremover med ham. Men hva skulle Timoteus slutte med eller begynne med? Ingen hadde jo sett ham vred. Han hadde jo oppriktig omsorg for dem.

I 2. Kor. 2, 15 leser vi om en duft, «for disse en duft av død til død, men for hine en duft av liv til liv. Og hvem er dugelig til dette?» Hvem forstår å leve slik?

Blomstene har en duft, men det er ikke alltid den peneste blomst som dufter best. Hvor kommer denne duft fra? Hvorfor dufter den ene blomst bedre enn den andre? Det ligger i noe i det skjulte som man ikke kan se, men kun lukte. Slik er det også med oss. Får vi dydene, så dufter det av dem. Og jo flere dyder, desto sterkere duft. Jo mer guddommelige vi blir i stedet for å være menneskelige, desto herligere blir vår duft for alle dem som er åndelige.

Denne formaning til Timoteus: «Gi akt på deg selv og på læren», angår det skjulte liv med Kristus i Gud. Ved ordet ser man i det skjulte sin menneskelighet og renser seg fra den. Derav kommer duften. På denne måte kan vi vokse. Det er slett ikke så sjelden at man kan si om en broder: «Det er godt å høre denne broder». Noen tid senere sier man: «Det er bedre og bedre å høre ham.» Hva kommer det av? Det var jo en herlig broder, og det var godt å høre ham. Vi hadde ikke sett noe ondt hos ham. Hvori består hans vekst? Vi kan ikke si om ham: «Nå blir han ikke mer vred, han har gjort fremskritt». Det så vi jo heller ikke tidligere. Men det blir ennå herligere å høre ham? — Det er det skjulte liv med Kristus i Gud. Han lever det indre liv, han vandrer i lyset og er blitt delaktig i renselsen i Jesu blod. Det kunne ingen se, det var skjult. Men duften blir herligere og herligere. Til denne vekst formaner Paulus sin medarbeider Timoteus. Hvor herlig! Slik skal det altså bli iblant oss. Da blir det samfunn. Uten samfunn kan det ikke foregå noen vekst. Å ha talegaver og kunne tale svært godt uten å ha samfunn, det gir ingen herlig duft. Vekst uten samfunn er bedrag. «To store går ikke i en sekk». Derfor er det alltid iblant dem som sitter på plattformen at striden begynner. De vokser også, de vokser i kjødet — blir store i seg selv. — De blir dyktigere og dyktigere og forårsaker strid. Men de som har en guddommelig vekst, får et dypere og dypere, vedvarende samfunn. Alt annet er bedrag.

Legemets oppbyggelse

Ef. 4,12. To mål kan vi ha for øye: Vårt mål med oss selv og vårt mål i arbeidet med de andre. Målet med oss selv er å få guddommelig natur, Guds fylde. Målet med de andre er legemets oppbyggelse. Å få legemet frem, er det største vi kan gjøre her i denne verden.

Hva er det som har skjedd ved Jesu legeme? Han hadde jo et legeme. Og etter at han er gått bort, skal vi bygge dette legeme. Han er kalt legemets hode. Hva skjedde det ved Jesu legeme? Han gjorde Guds vilje på jorden, som i himmelen. Det var jo noe veldig stort. I himmelen er det ingen motstand fra kjødet og fra andre. Med Jesus var det slik at han måtte si: «Skje ikke min vilje, men din vilje».

Når vi blir døpt med én ånd til ett legeme, da har vi mulighet for å bli oppbygget som lem på dette legeme og vokse frem til under alle forhold å gjøre Guds vilje på jorden, som den skjer i himmelen. Kan vi gjøre noe større i denne verden enn å oppbygge hverandre til dette? Enhver av oss bidrar noe dertil, men hvor mye vi kan yte, avhenger av vår vekst. Jo mer vi vokser, desto mer kan vi utrette, enten vi er alene på vårt sted eller sammen med flere.

La oss sannheten tro i kjærlighet vokse opp til ham, som er hodet, «... ved hvem hele legemet sammenføyes...» v. 15—16. Hvor det mangler samfunn, der mangler det samfunn med hodet. Man må da søke etter dypere samfunn med hodet. Dersom vi mener at feilen ligger hos den andre, da er det vår oppgave å hjelpe ham til å få samfunn med hodet. Da kan hodet føye oss sammen.

Ingen lever for seg selv. Vi lever for andre. Hodet har hele makten over oss. Slik er det jo også med vårt naturlige legeme. Mine hender har jo ingen ting med hverandre å gjøre. Hodet virker i min høyre hånd, hva jeg skal gjøre. Er min venstre hånd svak, så oppfordrer hodet min høyre hånd til å hjelpe den. Jo svakere min venstre hånd blir, desto mer hjelpsom blir den høyre. Herav kan vi lære å bli til nytte for menneskene, så det lykkes for oss å bygge Kristi legeme. Ordet «legeme» er det beste uttrykk for begrepet «samfunn». Således — på denne måte — oppbygges vi, den ene ved den andre. Alle de som bidrar til denne oppbyggelse, er herlige iblant oss. De som er herlige iblant oss, har kun denne ene tanke, å bringe de andre til samme herlighet — og om mulig — til enda større herlighet.

Hebr. 2, 14—15. Her ser vi mer av det store, som skjedde ved Jesu legeme. Ved Jesu legeme ble makten fratatt djevelen. Djevelen har makt over menneskene ved kjødet, såvel iblant de vantro som iblant de troende. Ved en brors legeme kan djevelen få makt i menigheten. I en familie, hvor f.eks. alle bortsett fra en er troende, kan man oppleve, hvorledes djevelen ved denne enes legeme har

Ved Jesu legeme ble makten fratatt djevelen, han som hadde dødens velde

makt til å lage uro i hjemmet. Men ved Jesu legeme ble makten fratatt djevelen, han som hadde dødens velde. Hvor mennesker skilles, der hersker djevelen og døden. Men hvor det går en død over kjødet, der har djevelen ingen makt; for ingen søker sitt eget. Forstår vi å oppbygge Jesu legeme, så blir djevelen maktesløs iblant oss. Han forsøker ganske visst å utrette noe gjennom den ene og den andre, men det lykkes ikke for ham, fordi hver enkelt lever for å oppbygge

den andre. Prøv ditt eget arbeid! Hva yter du for å oppbygge Kristi legeme, for å ta makten fra djevelen?

I menigheten skinner lyset, og i lyset er djevelen maktesløs. Djevelens makt blir tilintetgjort, og Guds vilje skjer på jorden som i himmelen. Dette veldige arbeid skjer her på jorden, i familiene og i menigheten. La oss være et offer og gjøre vårt ytterste for å ta del i dette arbeid med all flid. Da blir vår herlighet sammen med Jesus stor og evigvarende.

Alle ting er nåde

Hebr. 12. Fordi tukten, når den er til stede, ikke synes oss å være til glede, føler vi den ikke som nåde. Tukten kommer alltid på en måte som vi ikke hadde ventet. Derfor står vi bestandig i fare for å vende oss bort fra nåden og forsømme den anledning som Gud har sendt for å forøke vår salighet og vår helliggjørelse. Alle ting skal tjene oss til det beste — dvs. til vår frelse. Altså er alle ting nåde. At forholdene ble slik for David at han kunne vise seg som en Guds tjener, det var jo nåde som tjente til hans forherligelse. At Josef kom i alle disse lidelser, hvorved han ble så herlig at vi med forkjærlighet leser og forteller om ham for våre barn, var jo nåde. Hadde han ikke måttet lide, hva hadde det så vært å fortelle om ham? Dersom Josef var blitt bitter, ville det da ha vært herlig å lese om ham? Nei, da hadde han veket tilbake fra Guds nåde, som det heter i vers 15. Her leser vi også at en som blir bitter, smitter mange andre og skaper uro. Andre hører altså på ham. Hvorfor kan de ikke «lukte» at han er bitter? De mangler oppøvde sanser. Hvis noen kommer til deg og taler ufordelaktig om noen, kan du da ikke merke at det ikke dufter av kjærlighet? Si til ham: «Du er jo fornærmet», eller «du er

jo vred». Da går han. Da merker han at han ikke er kommet til den rette person med sin anklage. Uten oppøvde sanser blir vi lett smittet, og da kommer det ufred.

Mark. 7, 20—23. Ved å lese disse vers synes det merkelig at blant disse store synder står også «uforstand». Det andre er jo så grovt. Men uforstand betrakter man ikke som så galt. Man forstår det ikke bedre. Men hadde man hatt kjærlighet, så hadde man forstått det bedre. Da ville man ikke være så uforstandig. Men hvorledes er nå alle disse ting kommet inn i hjertet?

Hvorfra er de kommet inn der? Fra kjødets lyster. Ved kjødets lyster blir vi fristet, men da gjelder det at vi bevarer våre hjerter rene. Vi må ikke la oss forurense. Å holde seg ren, er det første vi lærer våre barn. Dersom et barn er 2—3 år gammelt og ennå ikke har lært å holde seg ren, så blir foreldrene bekymret for barnet. — Hva skal man da si om en troende, som allerede har vært troende i 50 år og ennå ikke kan holde seg ren?

Ved kjødets lyster
blir vi fristet, men
da gjelder det at
vi bevarer våre
hjerter rene

Gudsfrykt i hjertet lærer oss å holde våre hjerter rene. I fristelsen blir det åpenbart om vi står for Guds eller menneskers åsyn. Om jødene sier Gud ved Esaias: «Fordi dette folk holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine leber, men holder sitt hjerte langt borte fra meg, og deres frykt for meg er et menneskebud som de har lært.» Es. 29, 13. De har altså ikke erkjent det som et Guds bud at han sier: «Jeg er Herren». Det er for dem kun menneskebud, og de omgås det veldig overfladisk. På denne måte lærer man ikke å holde seg ren. Å holde oss rene i alle slags fristelser og vanskeligheter, det må vi lære ved gudsfrykt.

Å søke Guds rike

Matt. 6, 31—32. En hednings villfarelse og kjennetegnet på ham er at han søker etter det jordiske. Han tenker ikke på at det gjelder det innvortes menneske. Når det brenner i et hus, gjelder det jo meget mer om å redde husets beboere enn selve huset. Derfor gjelder det i all vår gjøren og laden først å tenke på det innvortes menneske. Hva våre jordiske behov angår, så sier troen på hans ord oss at *Gud vet* at vi trenger til alt dette. Vi behøver altså ikke å si det til ham, og langt mindre søke etter det. Vi må ikke lese de foranstående ord som om det stod at vi for det første skal søke Guds rike, og så for det andre det jordiske. Nei, vi behøver ikke å søke etter det jordiske i det hele tatt, for det skal vi få i tilgift. Den som tror dette, han er forsørget for tid og evighet og dermed kommet inn til hvilen. Derfor er det godt allerede fra barndommen av å komme til denne tro, og derfor må vi se det som vår oppgave å føre våre barn til denne tro. Da kan de leve uten bekymringer. Hvor forferdelig verden enn er og blir, så gjelder det alltid kun dette ene: *Søk først* Guds rike.

Menneskene er fylt med slit og bekymring, og hvis man spør om de er kommet i det ene eller andre sørgelige forhold, fordi de først har søkt Guds rike, må de naturligvis alltid tilstå at de har villet dette og hint uten å søke Guds ledelse.

Ingen kan si at han ikke har tid til å komme til denne hvile. Det viser seg i det praktiske liv at vi mennesker har tid til det vi har lyst til. Vi behøver bare å tenke på de familier som har et fjernsynsapparat i huset. De har tid til å sitte i timevis foran fjernsynet. De anskaffer seg endog en

spesiell TV-kanne, som kaffen kan holde seg varm i, så de ikke skal bli forstyrret med å koke kaffe. Men midt i denne «hvile» går deres innvortes menneske mer og mer til grunne.

Jesu formaning til først å søke Guds rike, er en veldig åpenbaring hvorved Gud i sin kjærlighet vil frelse oss ut fra all bekymring og elendighet. La oss som er kommet til troen og til et nytt liv etter vårt innvortes menneske — og som har lært å verdsette det som tjener det innvortes menneske til det beste — ha omsorg for at vi såvel i hjerter som i hjem kommer til denne hvile som er nødvendig for vårt innvortes menneskes oppbyggelse og for å komme til guddommelig samfunn.

Å tjene Guds rike

Dersom Jesus på korset var kommet ut av kjærligheten, hadde han tjent djevelen og hans rike. Men han ble i kjærlighet og ba: «Fader, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør». Derved tjente han Guds rike.

Guds ord formaner oss til å gjengjelde ondt med godt. Hvis noen har gjort oss noe ondt, og vi da skal gjøre ham godt, så unner vi ham det ikke, fordi han er så ond og jo slett ikke har fortjent det. Men det er ikke det som det dreier seg om, men om hvorvidt vi tjener Guds rike eller djevelens rike. Det dreier seg egentlig ikke om den andre. Dersom han har gjort oss noe ondt, så har han tjent djevelens rike. Skal vi av den grunn også tjene djevelens rike? Så dumme må vi ikke være. Vi skal jo tjene Guds rike og derfor forbli i kjærlighet og utvise kjærlighet. Det må vi ha klart for våre øyne. Forblir og vokser vi i Kristi dyder, så tjener vi Guds rike. Kommer vi ut av dydene og handler deretter, så tjener vi Satans rike.

Forblir og vokser vi i Kristi dyder, så tjener vi Guds rike

Det dreier seg slett ikke om menneskene, men om at djevelen taper sin makt. Hvis det er noen som har gjort oss noe veldig ondt, da er det ikke nok å tilgi ham, og så tale med andre om det og si at vi har tilgitt ham. Da stiller vi jo den som vi har tilgitt i et dårlig lys. Vi utbrer et dårlig rykte, og djevelen beholder sin makt.

Om slikt kan man kun tale til en virkelig åndelig person, som står i kjærlighetens tjeneste, dersom man trenger til råd og hjelp. Ellers ikke! Kun nødtvungent taler vi om det til andre, og da slik at vi gjør vårt beste for å stille vedkommende som har gjort oss ondt, i et godt lys, rettfærdiggjøre og forherlige ham. Da tjener vi kjærligheten — Kristi rike — og da taper djevelen sin makt.